

"মৰমৰ সন্তানসকল - মই বিদেহী পিতাই তোমালোক দেহধাৰীসকলক বিদেহী কৰি তুলিবলৈ পঢ়ুৱাও, এয়া হৈছে নতুন কথা যিটো সন্তানসকলেহে বুজি পায়"

***প্ৰশ্ন :-** বাবাই এটা কথাই বাৰে-বাৰে বুজোৱাৰ আৱশ্যক কিয় হয়?

***উত্তৰ :-** কিয়নো ক্ষণে-ক্ষণে পাহৰি যায়। কোনো-কোনো সন্তানে কয় - বাবাইতো সেই এটা কথাই বাৰে-বাৰে বুজায়। বাবাই কয় - সন্তানসকল, মই নিশ্চয় সেই এটা কথাই শুনাবলগীয়া হয় কিয়নো তোমালোকে পাহৰি যোৱা। তোমালোকক মায়াৰ ধুমুহাই হায়ৰাণ কৰি থাকে, যদি মই নিতৌ সাৱধান নকৰো তেতিয়া হ'লে তোমালোক মায়াৰ ধুমুহাৰ আগত পৰাজিত হৈ যাবা। এতিয়ালৈকে তোমালোক সতাপ্ৰধান ক'ত হৈছা? যেতিয়া হৈ যাবা তেতিয়া শুনাবলৈ বন্ধ কৰি দিম।

ওঁম্ শান্তি। ইয়াক বিচিত্ৰ আত্মিক (আধ্যাত্মিক) পঢ়া বুলিও কোৱা হয়। নতুন সৃষ্টি সত্যযুগততো দেহধাৰীয়েই এজনে আনজনক পঢ়ুৱায়। জ্ঞানতো সকলোৱে পঢ়ুৱায়। ইয়াতো পঢ়ুৱায়। সেই সকলো দেহধাৰীয়ে এজনে আনজনক পঢ়ুৱায়, এনেকুৱা কেতিয়াও নহয় যে বিদেহী পিতা বা আত্মিক পিতাই পঢ়ুৱায়। শাস্ত্ৰতো কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী) বুলি লিখি দিছে। সেয়াও পাৰ্থিৱ হৈ গ'ল। এই নতুন কথা শুনি মূৰ্ছিত হৈ যায়। তোমালোকৰ মাজতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি বুজে যে আত্মিক পিতাই আমাক আত্মাসকলক পঢ়ুৱায়। এয়া হৈছে নতুন কথা। কেৱল এই সংগমতহে পিতা নিজে আহি কয়, এওঁৰ দ্বাৰা মই তোমালোকক পঢ়ুৱাওঁ। জ্ঞানৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ, সকলো আত্মাৰ পিতাও তেওঁৱেই। এয়া বুজিবলগীয়া কথা নহয় জানো। একোতো দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। আত্মাই হৈছে মুখ্য আৰু সেই আত্মাই হৈছে অবিনাশী। শৰীৰতো হৈছে বিনাশী। এতিয়া সেই অবিনাশী আত্মাই বহি পঢ়ুৱায়। যদিও তোমালোকে সন্মুখত দেখা এয়াতো সাক্ষাৎ শৰীৰত বহি আছে কিন্তু এয়া তোমালোকে জানা, এই জ্ঞান দেহধাৰীয়ে নিদিয়। জ্ঞান দিওঁতা হৈছে বিদেহী পিতা। কেনেকৈ দিয়ে? সেয়াও তোমালোকে বুজি পোৱা। মনুষ্যইতো কাচিৎহে বুজি পায়। তোমালোকে কিমান মগজ খটুৱাবলগীয়া হয় - এইটো নিশ্চয় কৰাবলৈ। তেওঁলোকেতো কৈ দিয়ে নিৰাক্ষৰৰ কোনো নাম, ৰূপ, দেশ কালোই নাই। সেই পিতাই নিজে বহি পঢ়ুৱায়। পিতাই কয় - মই সকলো আত্মাৰ পিতা হওঁ, যাক তোমালোকে প্ৰত্যক্ষ কৰিব নোৱাৰা। বুজি পায় যে তেওঁ বিদেহী হয়। জ্ঞান, আনন্দ, প্ৰেমৰ সাগৰ হয়। তেওঁ কেনেকৈ পঢ়াব। পিতাই নিজে বুজায় - মই কেনেকৈ আহো, কাৰ আধাৰ লওঁ? মই কোনো গৰ্ভৰ পৰা জন্ম নলওঁ। মই কেতিয়াও মনুষ্য বা দেৱতা নহওঁ। দেৱতাসকলেও শৰীৰ ধাৰণ কৰে। মইতো সদায় অশৰীৰী হৈয়ে থাকো। মোৰেই ড্ৰামাত এইটো ভূমিকা আছে যে মই কেতিয়াও পুনৰ্জন্মত নাহো। গতিকে এয়া বুজিবলগীয়া কথা নহয় জানো। দেখিবলৈতো পোৱা নাযায়। তেওঁলোকেতো এনেকৈ ভাবে যে কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ। ভক্তি মাৰ্গত ৰথো কেনেকুৱা সাজিছে। পিতাই কয় - সন্তানসকল, তোমালোক মূৰ্ছিততো নোহোৱা? যদি একো বুজি নোপোৱা তেতিয়া হ'লে পিতাৰ ওচৰলৈ আহি বুজি লোৱা। এনেয়েতো পিতাই নোসোধাকৈয়ে সকলো বুজাই থাকে। তোমালোকে একো সোধাৰ দৰকাৰ নাই। মই এই পুৰুষোত্তম সংগম যুগতেই অৱতাৰ লওঁ। মোৰ জন্মও বিস্ময়কৰ। তোমালোক সন্তানসকলো আচৰিত হোৱা, কিমান ডাঙৰতকৈও ডাঙৰ পৰীক্ষা পাছ কৰোৱায়। বহুত ডাঙৰতকৈও ডাঙৰ বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ পঢ়ুৱায়। আচৰিত কথা নহয় জানো। হে আত্মাসকল, প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত মই তোমালোকৰ সেৱাত আহোঁ। আত্মাসকলক পঢ়ুৱাওঁ নহয় জানো। কল্পই-কল্পই, কল্পৰ সংগমযুগত তোমালোকৰ সেৱা কৰিবলৈ আহোঁ। আধাকল্প তোমালোকে আহ্বান কৰি

05-08-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

আহিছা - হে বাবা, হে পতিত-পাৰন আহা। কৃষ্ণক কোনেও পতিত-পাৰন বুলি নকয়। পতিত-পাৰন বুলি পৰমপিতা পৰমাত্মাকেই কোৱা হয়। গতিকে বাবাও আহিবলগীয়া হয় পতিতসকলক পাৰন কৰি তুলিবলৈ, সেই কাৰণে কোৱা হয় - অকালমূৰ্ত-সত্য বাবা, অকালমূৰ্ত-সত্য শিক্ষক, অকালমূৰ্ত-সৎগুৰু। শিখ লোকসকলৰো বহুত ভাল শ্লোগান আছে। কিন্তু তেওঁলোকে এইটো নাজানে যে সৎগুৰু অকালমূৰ্ত কেতিয়া আহে। এয়াও গায়ন আছে - মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিবলৈ ঈশ্বৰৰ দেৰি নালাগে...। কেতিয়া আহি মনুষ্যক দেৱতা কৰি তোলে। তেৱেঁই সকলোৰে সৎগতি কৰাওঁতা, এইটো দৃঢ় নিশ্চয় হোৱা উচিত। আহি কি কৰে? কেৱল কয় ‘মনমনাভৱ’। তাৰ অৰ্থও বুজায় আৰু কোনেও অৰ্থ নুবুজায়। তোমালোকক সৎগুৰু অকালমূৰ্ত পিতাই বহি বুজায় এই দেহৰ দ্বাৰা যে নিজকে আত্মা বুলি বুজা, গতিকে এইটো বুজিব লাগে। বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ পিতা আহিবলগীয়া হয় - তোমালোক সন্তানসকলৰ সেৱাত। পিতাই বুজায় - হে আত্মিক সন্তানসকল, তোমালোক সতোপ্ৰধান আছিল, পিছত তমোপ্ৰধান হৈ গ’লা। এই সৃষ্টিৰ চক্ৰ ঘূৰিয়ে থাকে নহয় জানো। পবিত্ৰ সৃষ্টি দেৱতাসকলৰে আছিল। তেওঁলোক সকলোবোৰ ক’লৈ গ’ল? এয়া কোনেও নাজানে। মুৰ্ছিত হৈ আছে। পিতা আহি তোমালোকক বুদ্ধিমান কৰি তোলে। সন্তানসকল, মই এবাৰেই আহোঁ, পবিত্ৰ সৃষ্টিত মই আহিমেই বা কিয়! তাততো কাল আহিবই নোৱাৰে। পিতাতো হৈছে কালৰো কাল। সত্যযুগত অহাৰ দৰকাৰেই নাই। তাত কালো নহে গতিকে মহাকালো নহে। এওঁ (কাল) আহি সকলো আত্মাকে লৈ যায়। আনন্দৰে যোৱা নহয় নে! হয় বাবা, আমি আনন্দ মনে যাবলৈ সাজু আছোঁ। সেইবাবেতো আপোনাক আহ্বান কৰিছিলো যে এই পতিত সৃষ্টিৰ পৰা শান্তিধাম হৈ পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ লৈ যোৱা। এইটো কথা বাৰে-বাৰে পাহৰি নাযাব। কিন্তু মায়া শত্ৰু থিয় হৈ আছে, বাৰে-বাৰে পাহৰাই দিয়ে। মই মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হওঁ, তেন্তে মায়াও শক্তিমান হয়। মায়াইও আধাকল্প তোমালোকৰ ওপৰত ৰাজ্য কৰে, পাহৰাই দিয়ে সেই কাৰণে নিতৌ পিতাই বুজাবলগীয়া হয়, নিতৌ সজাগ (সাৱধান) নকৰিলে মায়াই বহুত লোকচান কৰি দিব। খেল হৈছে পবিত্ৰ আৰু অপবিত্ৰৰ। এতিয়া পিতাই কয় - নিজৰ চাল-চলন শুধৰণি কৰিবৰ বাবে পবিত্ৰ হোৱা। কাম বিকাৰ কাৰণে কিমান কাজিয়া হয়।

পিতাই কয় এতিয়া তোমালোকে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা গতিকে আত্মাকহে চাব। এই দৈহিক নেত্ৰৰে নাচাবাই। আমি সকলো আত্মা ভাই-ভাই হওঁ। আমি বিকাৰগ্ৰস্থ কেনেকৈ হওঁ। আমি অশৰীৰী হৈ আহিছিলো, পুনৰ অশৰীৰী হৈ যাব লাগিব। আত্মা সতোপ্ৰধান হৈ আহিছিল, সতোপ্ৰধান হৈ যাব লাগিব মৰমৰ ঘৰলৈ। মুখ্য হৈছে পবিত্ৰতাৰ কথা। মনুষ্যই কয় - সদায় সেই একে কথাই বুজাই থাকে, এইটো বাৰু ঠিক। কিন্তু যি বুজোৱা হয়, সেই অনুসৰি চলাচল। প্ৰেক্ষিকেলত কৰিবৰ বাবে বুজোৱা হয়। কিন্তু কোনোবা জানো সেইমতে চলে সেই কাৰণে নিতৌ বুজাবলগীয়া হয়। এনেকৈ জানো কোৱা - বাবা আপুনি নিতৌ যি বুজায় সেয়া মই ভাল দৰে বুজি লৈছোঁ, এতিয়া মই তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাম। আপুনি এতিয়া মুক্ত। এনেকৈ জানো কোৱা? সেই কাৰণে বাবাই নিতৌ বুজাবলগীয়া হয়। কথাতো একেটাই। কিন্তু সন্তানসকলে (প্ৰেক্ষিকেলত) নকৰে নহয়। পিতাক স্মৰণেই নকৰে। এনেকৈ কয় - বাবা বাৰে-বাৰে পাহৰি যাওঁ। পিতাই বাৰে-বাৰে স্মৃতিত থাকিবলৈ সোঁৱৰাই দিবলগীয়া হয়। তোমালোকেও এজনে আনজনক এয়াই বুজোৱা - নিজক আত্মা বুলি বুজি পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমাৰ পাপ খণ্ডন হ’ব, আৰু অন্য কোনো উপায় নাই। আৰম্ভণিত আৰু অন্তিমত এইটো কথাই কয়। স্মৃতিৰেই সতোপ্ৰধান হ’ব লাগিব। নিজেই লিখে - বাবা, মায়াৰ ধুমুহাই পাহৰাই দিয়ে। তেন্তে কি পিতাই সাৱধান কৰি নিদিব, এৰি দিব? পিতাই জানে সন্তানসকল পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি হয়। যেতিয়ালৈকে সতোপ্ৰধান নোহোৱা, যাব নোৱাৰিবা। যুদ্ধৰ সৈতেও ইয়াৰ সম্বন্ধ আছে নহয় জানো। যুদ্ধ তেতিয়াহে লাগিব, যেতিয়া তোমালোক পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি সতোপ্ৰধান হ’বা। জ্ঞানতো হৈছে এক চেকেণ্ডৰ।

05-08-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাক পালা, এতিয়া তেওঁৰ পৰা বেহদৰ সুখ তেতিয়াহে ল'ব পাৰিবা যেতিয়া পবিত্ৰ হ'ব। পুৰুষাৰ্থ ভাল দৰে কৰিব লাগে। কিছুমানেতো একোৱেই বুজি নাপায়। পিতাক স্মৰণ কৰাৰ বুদ্ধিকণো নাই। কেতিয়াও এই পঢ়াতো পঢ়া নাই। গোটেই চক্ৰত নিৰাকাৰ পিতাৰ পৰা কোনেও পঢ়া নাই। গতিকে এয়া নতুন কথা নহয় জানো। পিতাই কয় - মইতো প্ৰতি 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত আহোঁ - তোমালোকক সতোপ্ৰধান কৰি তুলিবলৈ। যেতিয়ালৈকে সতোপ্ৰধান নোহোৱা তেতিয়ালৈকে এই পদ পাব নোৱাৰা। যেনেকৈ অন্য পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত ফেল (অনুত্তীৰ্ণ) হয় তেনেকৈ ইয়াতো ফেল হয়। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিলে কি হ'ব, একো বুজি নাপায়। পিতা আছে যেতিয়া নিশ্চয় পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হ'ব। পিতাই এবাৰেই বুজায়, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক দেৱতা হৈ যোৱা। তোমালোক যেতিয়া দেৱতা হ'বগৈ তেতিয়া আকৌ ক্ৰমান্বয়ে সকলোৱে ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিব। এই কথাবোৰ বুঢ়ী আইসকলৰ বুদ্ধিত নবহে। গতিকে পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। বচ, সেই শিৱবাবাই হৈছে সকলো আত্মাৰ পিতা। শৰীৰৰ পিতাতো প্ৰত্যেকৰে নিজ-নিজা আছে। শিৱবাবাতো হৈছে নিৰাকাৰ, তেওঁক স্মৰণ কৰি-কৰি পবিত্ৰ হৈ দেহ ত্যাগ কৰি পিতাৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব। পিতাই বুজায়তো বহুত কিন্তু সকলোৱে একৰস (একেধৰণে) নুবুজে। মায়াই পাহৰাই দিয়ে। ইয়াকে যুদ্ধ বুলি কোৱা হয়। পিতাই কিমান ভাল দৰে বহি বুজায়। কিমান কথাৰ স্মৃতি দিয়ে। মুখ্য যি ভুল হ'ল তাৰ লিষ্ট (তালিকা) উলিওৱা। এটা হৈছে - পিতা সৰ্বব্যাপি বুলি কোৱাতো। ভগৱানুবাচ - মই সৰ্বব্যাপি নহওঁ। সৰ্বব্যাপি হৈছে 5 বিকাৰ, এইটো বহুত ডাঙৰ ভুল। গীতাৰ ভগৱান কৃষ্ণ নহয়, পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱ। এই ভুলবোৰ শুধৰণি কৰিলে দেৱতা হৈ যাবগৈ। কিন্তু এনেকৈ কেতিয়াও কোনো সন্তানে লিখা নাই যে এনেকৈ মই বুজালো যে এই ভুলবোৰৰ কাৰণেই ভাৰত পবিত্ৰৰ পৰা পতিত হৈ পৰিল। সেইটো কথাও ক'ব লাগিব। ভগৱান সৰ্বব্যাপি কেনেকৈ হ'ব পাৰে। ভগৱানতো এজনেই যি হৈছে চুপ্ৰিম (পৰম) পিতা, চুপ্ৰিম শিক্ষক, চুপ্ৰিম সৎগুৰু। কোনো দেহধাৰীক চুপ্ৰিম পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু বুলি ক'ব নোৱাৰি। কৃষ্ণতো গোটেই সৃষ্টিত সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ। যেতিয়া সৃষ্টি সতোপ্ৰধান হয়, তেতিয়া তেওঁ আহে আকৌ সতো অৱস্থাত ৰাম, পিছত ক্ৰমান্বয়ে নিজৰ সময় মতে আহিব। শাস্ত্ৰত দেখুৱায় যে সকলোৰে বিকাৰ লৈ-লৈ ডিঙি কলা হৈ গ'ল। কিন্তু এতিয়া বুজাওঁতে-বুজাওঁতে ডিঙি শুকাই যায়। কথাটো কিমান সৰু কিন্তু মায়াকিমান জৱৰদন্ত (শক্তিশালী)। প্ৰত্যেকেই নিজৰ অন্তৰক সোধা - মই এনেকুৱা গুণৱান সতোপ্ৰধান হৈছোনে?

পিতাই বুজায় - যেতিয়ালৈকে বিনাশ নহয় তেতিয়ালৈকে তোমালোকে কৰ্মাভীত অৱস্থা পাব নোৱাৰা। যিমানেই মগজ নখটোৱা কয়। গোটেই সময় শিৱবাবাক বহি স্মৰণ কৰা আৰু অন্য কোনো কথাই যাতে নাথাকে। বচ, বাবা যুদ্ধৰ আগতেই মই কৰ্মাভীত অৱস্থা প্ৰাপ্ত কৰি দেখুৱাম, এনেকুৱা কোনোবা ওলাওক - এনেকুৱা ড্ৰামাত হ'বই নোৱাৰে। প্ৰথম নম্বৰততো এজনেই যাব। এৱোঁ (ব্ৰহ্মা) কয় মই কিমান মগজ খটাবলগীয়া হয়। মায়াতো আৰু বেছি শক্তিশালী হৈছে আহে। বাবাই নিজেই কয় - মোৰ একেবাৰে কাষতে শিৱবাবা বহি আছে, তথাপিও মই স্মৰণ কৰিব নোৱাৰোঁ, পাহৰি যাওঁ। বুজি পাওঁ মোৰ লগত বাবা আছে। আকৌ ময়োতো স্মৰণ কৰিব লাগে, যেনেকৈ তোমালোকে কৰা। এনেকুৱা নহয়, মইতো লগতে আছোঁ, এইটো কথাতে আনন্দিত হৈ যাব লাগে। নহয়, মোকো কয় - নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰা। লগত থকা গতিকে তুমি শক্তিশালী হোৱা, তোমাৰতো আৰু বেছিকৈয়ে ধুমুহা আহিব। নহ'লে সন্তানসকলক কেনেকৈ বুজাব পাৰিবা। এই সকলো ধুমুহা প্ৰথমে তুমিয়ে পাৰ হ'ব লাগিব। মই তেওঁৰ ইমান সমীপত বহি থাকিও কৰ্মাভীত অৱস্থা পাব নোৱাৰো তেন্তে আকৌ অন্য কোনোবা কেনেকৈ কৰ্মাভীত হ'ব। এইটো বহুত উচ্চ লক্ষ্য। ড্ৰামা

05-08-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

অনুসৰি সকলোৱে পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকে। যদিও কোনোৱাই ইমানখিনি যত্ন কৰি দেখুৱায় - বাবা, মই আপোনাৰ আগতেই কৰ্মাতীত অৱস্থা প্ৰাপ্ত কৰি এয়া হৈ দেখুৱাম, কিন্তু হ'ব নোৱাৰে। এই ড্ৰামা পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত।

তোমালোকে বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। মুখ্য সকলো কথা হৈছে কেৰেক্টাৰৰ (চৰিত্ৰৰ)। দেৱতাসকলৰ কেৰেক্টাৰ আৰু পতিত মনুষ্যৰ কেৰেক্টাৰৰ মাজত কিমান পাৰ্থক্য আছে। তোমালোকক বিকাৰীৰ পৰা নিৰ্বিকাৰী কৰি তোলাই হৈছে শিৱবাবা। সেয়েহে এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পাহৰি নাযাবা। বাকী অৱলাসকল বেচেষ্টাইত পৰৰ বশ অৰ্থাৎ ৰাৱণৰ বশ হৈ আছে গতিকে কি কৰিব পাৰে। তোমালোক হৈছে ৰাম ঈশ্বৰৰ বশ। তেওঁলোক হৈছে ৰাৱণৰ বশ। গতিকে যুদ্ধ চলি থাকে। বাকী ৰাম আৰু ৰাৱণৰ যুদ্ধ নহয়। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক ভিন্ন-ভিন্ন প্ৰকাৰে নিতৌ বুজায় - মৰমৰ সন্তানসকল, নিজক শুধৰাই গৈ থাকা। নিতৌ ৰাতি পোতামেল (খতিয়ন) চোৱা, গোটেই দিনত কোনো আসুৰি আচৰণতো কৰা নাই? বাগিচাত ফুলতো ক্ৰমানুসৰি থাকে নহয় জানো। দুটা একে ধৰণৰ কেতিয়াও হ'ব নোৱাৰে। সকলো আত্মাই নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে। প্ৰত্যেক ভাওৰীয়াই ভূমিকা পালন কৰি থাকে। পিতাও আহি স্থাপনাৰ কাৰ্য কৰিহে এৰে। প্ৰতি 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত আহি বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলেই। বেহদৰ পিতা নহয় জানো গতিকে নিশ্চয় নতুন সৃষ্টিৰ উত্তৰাধিকাৰ দিব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰৰ দ্বাৰা আত্মকহে চাব লাগে। দৈহিক চকুৰে চাবই নালাগে। অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।
- (2) পিতাৰ স্মৃতিৰে নিজৰ দৈৱী চৰিত্ৰ গঢ়িব লাগে। নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে যে মই কিমানলৈ গুণৱান হৈছো? মই গোটেই দিনটোত কিবা আসুৰি আচৰণ কৰিছো নেকি?

***বৰদান:-** অস্থিৰতাৰ সময়ত অন্তৰ দুখী কৰাৰ (নিৰাশ হোৱাৰ) পৰিৱৰ্তে বিশাল অন্তৰৰ অধিকাৰী সাহসী হোৱা

কেতিয়াবা কিবা শাৰীৰিক বেমাৰেই হওঁক, মনলৈ ধুমুহা আহক, ধন বা পাৰিবাৰিক অস্থিৰতা হওঁক, সেৱাত অস্থিৰতা হওঁক - সেই অস্থিৰতাৰ সময়ত অন্তৰ দুখী নকৰিবা (নিৰাশ নহ'বা)। বিশাল অন্তৰৰ হোৱা। হিচাপ-নিকাচ আহি গ'ল, দুখ-কষ্ট আহি গ'ল সেয়া ভাবি-ভাবি অন্তৰ দুখী কৰি তাক বৃদ্ধি নকৰিবা, সাহসী হোৱা, এনেকৈ নাভাবিবা - হয়! কি কৰো... সাহস নেহেৰুৱাবা। সাহসী হোৱা তেতিয়া পিতাৰ সহায় স্বতঃ প্ৰাপ্ত হ'ব।

***শ্লোগান:-** কাৰোবাৰ দুৰ্বলতাক চোৱাৰ চক্ষু বন্ধ কৰি মনক অন্তৰ্মুখী কৰি তোলা।

ওঁম্ শান্তি!!
